

ὥς οἱ μὲν Τρῶες φυλακὰς ἔχον· αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
θεσπεσίη ἔχε φύζα φόβου κρυόεντος ἑταίρη,
πένθει δ' ἀτλήτῳ βεβολήατο πάντες ἄριστοι.
ὥς δ' ἄνεμοι δύο πόντον ὀρίνετον ἰχθυόεντα
Βορέης καὶ Ζέφυρος, τῷ τε Θρήκηθεν ἄητον
ἐλθόντ' ἕξαπίνης· ἄμυδις δέ τε κῦμα κελαινὸν
κορθύεται, πολλὸν δὲ παρέξ ἄλα φῦκος ἔχευεν·
ὥς ἐδαΐζετο θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Ἀτρεΐδης δ' ἄχει μεγάλῳ βεβολημένος ἦτορ
φοῖτα κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κελεύων
κλήδην εἰς ἀγορῆν κικλήσκειν ἄνδρα ἕκαστον,
μὴ δὲ βοᾶν· αὐτὸς δὲ μετὰ πρῶτοισι πονεῖτο.
ἴζον δ' εἶν ἀγορῆ τετιηότες· ἂν δ' Ἀγαμέμνων
ἴστατο δάκρυ χέων ὥς τε κρήνη μελάνυδρος
ἢ τε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερόν χέει ὕδωρ·
ὥς ὁ βαρὺ στενάχων ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα·
ὦ φίλοι Ἀργείων ἠγήτορες ἠδὲ μέδοντες
Ζεὺς με μέγα Κρονίδης ἄτη ἐνέδησε βαρεῖη
σχέτλιος, ὅς τότε μὲν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν
Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι,
νῦν δὲ κακῆν ἀπάτην βουλεύσατο, καί με κελεύει
δυσκλέα Ἄργος ἰκέσθαι, ἐπεὶ πολὺν ὤλεσα λαόν.
οὔτῳ που Διὶ μέλλει ὑπερμενεῖ φίλον εἶναι,
ὅς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα
ἠδ' ἔτι καὶ λύσει· τοῦ γὰρ κράτος ἐστὶ μέγιστον.
ἀλλ' ἄγεθ' ὥς ἂν ἐγὼ εἶπω πειθώμεθα πάντες·
φεύγωμεν σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἰρήσομεν εὐρυάγυιαν.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ.
δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἴες Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοῆν ἀγαθὸς Διομήδης·
Ἀτρεΐδη σοὶ πρῶτα μαχήσομαι ἀφραδέοντι,
ἢ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἀγορῆ· σὺ δὲ μὴ τι χολωθῆς.
ἀλκὴν μὲν μοι πρῶτον ὀνειδίσας ἐν Δαναοῖσι
φᾶς ἔμεν ἀπτόλεμον καὶ ἀνάλκιδα· ταῦτα δὲ πάντα
ἴσασ' Ἀργείων ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες.
σοὶ δὲ διάνδιχα δῶκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω·
σκήπτρῳ μὲν τοι δῶκε τετιμῆσθαι περὶ πάντων,
ἀλκὴν δ' οὐ τοι δῶκεν, ὅ τε κράτος ἐστὶ μέγιστον.
δαιμόνι' οὔτῳ που μάλα ἔλπειαι υἴας Ἀχαιῶν
ἀπτολέμους τ' ἔμεναι καὶ ἀνάλκιδας ὥς ἀγορεύεις·
εἰ δὲ τοι αὐτῷ θυμὸς ἐπέσσυται ὥς τε νέεσθαι
ἔρχεο· πᾶρ τοι ὁδός, νῆες δὲ τοι ἄγχι θαλάσσης
ἐστᾶσ', αἶ τοι ἔποντο Μυκῆνηθεν μάλα πολλαί.
ἀλλ' ἄλλοι μενέουσι κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ
εἰς ὃ κέ περ Τροίην διαπέρσομεν. εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ
φευγόντων σὺν νηυσὶ φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν·
νῶϊ δ' ἐγὼ Σθένελός τε μαχησόμεθ' εἰς ὃ κε τέκμων
Ἰλίου εὐρύωμεν· σὺν γὰρ θεῷ εἰλήλουθμεν.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἐπίαχον υἴες Ἀχαιῶν

μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετεφώνεεν ἵππότα Νέστωρ·
Τυδείδη περὶ μὲν πολέμῳ ἔνι καρτερός ἐσσι,
καὶ βουλῇ μετὰ πάντας ὁμήλικας ἔπλευ ἄριστος.
οὐ τίς τοι τὸν μῦθον ὀνόσσειται ὅσοι Ἀχαιοί,
οὐδὲ πάλιν ἐρέει· ἀτὰρ οὐ τέλος ἴκεο μύθων.
ἦ μὲν καὶ νέος ἐσσί, ἐμὸς δέ κε καὶ πάϊς εἶης
ὀπλότατος γενεῆφιν· ἀτὰρ πεπνυμένα βάζεις
Ἀργείων βασιλῆας, ἐπεὶ κατὰ μοῖραν ἔειπες.
ἀλλ' ἄγ' ἐγὼν, ὅς σεῖο γεραίτερος εὐχομαι εἶναι,
ἐξείπω καὶ πάντα διίξομαι· οὐδέ κέ τίς μοι
μῦθον ἀτιμήσει, οὐδέ κρείων Ἀγαμέμνων.
ἀφρήτωρ ἀθέμιστος ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος
ὅς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου ὀκρυόεντος.
ἀλλ' ἦτοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ
δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα· φυλακτῆρες δὲ ἕκαστοι
λεξάσθων παρὰ τάφρον ὀρυκτὴν τείχεος ἐκτός.
κούροισιν μὲν ταῦτ' ἐπιτέλλομαι· αὐτὰρ ἔπειτα
Ἀτρεΐδῃ σὺ μὲν ἄρχε· σὺ γὰρ βασιλεύτατός ἐσσι.
δαίνυ δαΐτα γέρουσιν· ἔοικέ τοι, οὐ τοι ἀεικές.
πλεῖαί τοι οἴνου κλισίαι, τὸν νῆες Ἀχαιῶν
ἡμάτιαι Θρήκηθεν ἐπ' εὐρέα πόντον ἄγουσι·
πᾶσά τοι ἐσθ' ὑποδεξίῃ, πολέεσσι δ' ἀνάσσεις.
πολλῶν δ' ἀγρομένων τῷ πείσει ὅς κεν ἀρίστην
βουλήν βουλεύσῃ· μάλα δὲ χρεῶ πάντας Ἀχαιοὺς
ἐσθλῆς καὶ πυκινῆς, ὅτι δήϊοι ἐγγύθι νηῶν
καίουσιν πυρὰ πολλά· τίς ἂν τάδε γηθήσειε;
νῦξ δ' ἦδ' ἠὲ διαρραΐσει στρατὸν ἠὲ σαώσει.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα τοῦ μάλα μὲν κλύον ἠδὲ πίθοντο.
ἐκ δὲ φυλακτῆρες σὺν τεύχεσιν ἐσσεύοντο
ἀμφὶ τε Νεστορίδην Θρασυμήδεα ποιμένα λαῶν,
ἠδ' ἀμφ' Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλμενον υἱᾶς Ἄρηος
ἀμφὶ τε Μηριόνην Ἀφαρῆά τε Δηΐπυρόν τε,
ἠδ' ἀμφὶ Κρείοντος υἱὸν Λυκομήδεα διον.
ἔπτ' ἔσαν ἡγεμόνες φυλάκων, ἕκατόν δὲ ἕκάστῳ
κούροι ἅμα στείχον δολίχ' ἐγχεα χερσὶν ἔχοντες·
κάδ δὲ μέσον τάφρου καὶ τείχεος ἴζον ἰόντες·
ἐνθα δὲ πῦρ κήαντο, τίθεντο δὲ δόρπα ἕκαστος.

Ἀτρεΐδης δὲ γέροντας ἀολλέας ἦγεν Ἀχαιῶν
ἐς κλισίην, παρὰ δὲ σφι τίθει μενοεικέα δαΐτα.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειθα ἔτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
τοῖς ὁ γέρον πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῆτιν
Νέστωρ, οὐ καὶ πρόσθεν ἀρίστη φαίνετο βουλή·
ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν·
Ἀτρεΐδῃ κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι, οὐνεκα πολλῶν
λαῶν ἐσσι ἄναξ καὶ τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε
σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνά σφισι βουλεύησθα.
τῷ σε χρὴ περὶ μὲν φάσθαι ἔπος ἠδ' ἐπακοῦσαι,
κρηῆναι δὲ καὶ ἄλλῳ, ὅτ' ἂν τινα θυμὸς ἀνώγει
εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν· σέο δ' ἔξεται ὅττι κεν ἄρχῃ.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα.
οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει
οἶον ἐγὼ νοέω ἡμὲν πάλαι ἦδ' ἔτι καὶ νῦν
ἐξ ἔτι τοῦ ὅτε διογενὲς Βρισηίδα κούρη
χωομένου Ἀχιλῆος ἔβης κλισίηθεν ἀπούρας
οὐ τι καθ' ἡμέτερόν γε νόον· μάλα γάρ τοι ἔγωγε
πόλλ' ἀπεμυθεόμην· σὺ δὲ σῶ μεγαλήτορι θυμῷ
εἶξας ἄνδρα φέριστον, ὃν ἀθάνατοὶ περ ἔτισαν,
ἠτίμησας, ἐλὼν γὰρ ἔχεις γέρας· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
φραζώμεσθ' ὡς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθωμεν
δώροισίν τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσί τε μελιχίοισι.

τὸν δ' αὖτε προσέειπεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
ὦ γέρον οὐ τι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας·
ἀσάμην, οὐδ' αὐτὸς ἀναίνομαι· ἀντί νυ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀνὴρ ὃν τε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ,
ὡς νῦν τοῦτον ἔτισε, δάμασσε δὲ λαὸν Ἀχαιῶν.
ἀλλ' ἐπεὶ ἀσάμην φρεσὶ λευγαλήσι πιθήσας,
ἄψ ἐθέλω ἀρέσαι δόμεναί τ' ἀπερείσι' ἄποινα.
ὕμιν δ' ἐν πάντεσσι περικλυτὰ δῶρ' ὀνομήνω
ἔπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἶθωνας δὲ λέβητας ἐείκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὐ κεν ἀλήϊος εἶη ἀνὴρ ὧ τόσσα γένοιτο,
οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσά μοι ἠνείκαντο ἀέθλια μώνυχες ἵπποι.
δώσω δ' ἔπτ' ἀ γυναικῶν ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλεν αὐτὸς
ἐξελόμην, αἱ κάλλει ἐνίκων φῦλα γυναικῶν.
τάς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσεται ἦν τότ' ἀπηύρων
κούρη Βρισηῖος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμοῦμαι
μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἠδὲ μιγῆναι,
ἢ θέμις ἀνθρώπων πέλει ἀνδρῶν ἠδὲ γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δέ κεν αὖτε
ἄστνυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώσωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηησάσθω
εἰσελθὼν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί,
Τρωϊάδας δὲ γυναικῶν ἐείκοσιν αὐτὸς ἐλέσθω,
αἱ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δέ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν οὐθαρ ἀρούρης
γαμβρός κέν μοι ἔοι· τίσω δέ μιν ἴσον Ὀρέστη,
ὅς μοι τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.
τρεις δέ μοι εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτω
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
τάων ἦν κ' ἐθέλῃσι φίλην ἀνάεδνον ἀγέσθω
πρὸς οἶκον Πηληΐος· ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω
πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐ πῶ τις ἐῖη ἐπέδωκε θυγατρί·
ἔπτ' ἀ δὲ οἱ δώσω εὖ ναιόμενα πτολίεθρα
Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν
Φηράς τε Ζαθέας ἠδ' Ἄνθειαν βαθύλειμον
καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἄλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηνες πολυβοῦται,
οἱ κέ ἐ δωτίνησι θεὸν ὡς τιμήσουσι

καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλήξαντι χόλοιο.
δηθήτω· Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἦδ' ἀδάμαστος,
τοῦνεκα καί τε βροτοῖσι θεῶν ἔχθιστος ἀπάντων·
καί μοι ὑποστήτω ὅσον βασιλεύτερός εἰμι
ἦδ' ὅσον γενεῇ προγενέστερος εὐχομαι εἶναι.

τὸν δ' ἠμείβετ' ἔπειτα Γερήνιος ἰππότης Νέστωρ·
Ἄτρεΐδῃ κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
δῶρα μὲν οὐκέτ' ὄνοστά διδοῖς Ἀχιλῆϊ ἄνακτι·
ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν, οἳ κε τάχιστα
ἔλθωσ' ἐς κλισίην Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος.
εἰ δ' ἄγε τοὺς ἄν ἐγὼ ἐπιόψομαι οἳ δὲ πιθέσθων.
Φοῖνιξ μὲν πρῶτιστα Διὶ φίλος ἠγησάσθω,
αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας καὶ δῖος Ὀδυσσεύς·
κηρύκων δ' Ὀδῖος τε καὶ Εὐρυβάτης ἄμ' ἐπέσθων.
φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε,
ὄφρα Διὶ Κρονίδῃ ἀρησόμεθ', αἳ κ' ἐλεήσῃ.

ὣς φάτο, τοῖσι δὲ πᾶσιν ἐαδόμενα μῦθον ἔειπεν.
αὐτίκα κήρυκες μὲν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν,
κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο,
νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.
αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαν τ' ἐπιὸν θ' ὅσον ἤθελε θυμός,
ὀρμῶντ' ἐκ κλισίης Ἀγαμέμνωνος Ἀτρεΐδαο.
τοῖσι δὲ πόλλ' ἐπέτελλε Γερήνιος ἰππότης Νέστωρ
δενδίλλων ἐς ἕκαστον, Ὀδυσσῆϊ δὲ μάλιστα,
πειρᾶν ὡς πεπίθαιεν ἀμύμονα Πηλεΐωνα.

τῷ δὲ βάτην παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης
πολλὰ μάλ' εὐχομένῳ γαιηόχῳ ἐννοσιγαίῳ
ῥηϊδίῳσ πεπιθεῖν μεγάλας φρένας Αἰακίδαο.
Μυρμιδόνων δ' ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθην,
τὸν δ' εὖρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ
καλῆ δαιδαλέῃ, ἐπὶ δ' ἀργύρεον ζυγὸν ἦεν,
τὴν ἄρετ' ἐξ ἐνάρων πόλιν Ἡετίωνος ὀλέσσας·
τῆ ὅ γε θυμὸν ἔτερπεν, αἶειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν.
Πάτροκλος δὲ οἳ οἶος ἐναντίος ἦστο σιωπῆ,
δέγμενος Αἰακίδαην ὅποτε λήξειεν αἰείδων,
τῷ δὲ βάτην προτέρῳ, ἠγεῖτο δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
στὰν δὲ πρόσθ' αὐτοῖο· ταφῶν δ' ἀνόρουσεν Ἀχιλλεύς
αὐτῆϊ σὺν φόρμιγγι λιπῶν ἔδος ἔνθα θάασσεν.
ὣς δ' αὐτῶς Πάτροκλος, ἐπεὶ ἶδε φῶτας, ἀνέστη.
τῷ καὶ δεικνύμενος προσέφη πόδας ὠκύς Ἀχιλλεύς·
χαίρετον· ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον ἦ τι μάλα χρεῶ,
οἳ μοι σκυζομένῳ περ Ἀχαιῶν φίλτατοί ἐστων.

ὣς ἄρα φωνήσας προτέρῳ ἄγε δῖος Ἀχιλλεύς,
εἶσεν δ' ἐν κλισμοῖσι τάπησί τε πορφυρέοισιν.
αἴψα δὲ Πάτροκλον προσεφώνεεν ἐγγύς ἐόντα·
μείζονα δὴ κρητῆρα Μενoitίου υἱὲ καθίστα,
ζωρότερον δὲ κέραιε, δέπας δ' ἔντυνον ἐκάστω·
οἳ γὰρ φίλτατοι ἄνδρες ἐμῷ ὑπέασι μελάθρῳ.

ὥς φάτο, Πάτροκλος δὲ φίλῳ ἐπεπείθεθ' ἑταίρῳ.
αὐτὰρ ὃ γε κρείον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ,
ἐν δ' ἄρα νῶτον ἔθηκ' οἷος καὶ πίονος αἰγός,
ἐν δὲ συὸς σιάλοιο ράχιν τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ.
τῷ δ' ἔχεν Αὐτομέδων, τάμνεν δ' ἄρα δῖος Ἀχιλλεύς.
καὶ τὰ μὲν εὖ μίστυλλε καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειρε,
πῦρ δὲ Μενoitιάδης δαῖεν μέγα ἰσόθεος φῶς.
αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ πῦρ ἐκάη καὶ φλόξ ἐμαράνθη,
ἀνθρακιῆν στορέσας ὀβελούς ἐφύπερθε τάνυσσε,
πάσσε δ' ἄλὸς θείοιο κρατευτάων ἐπαείρας.
αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὤπτησε καὶ εἰν ἔλεοῖσιν ἔχευε,
Πάτροκλος μὲν σῖτον ἔλών ἐπένειμε τραπέζῃ
καλοῖς ἐν κανέοισιν, ἀτὰρ κρέα νείμεν Ἀχιλλεύς.
αὐτὸς δ' ἀντίον ἴζεν Ὀδυσσεύος θείοιο
τοίχου τοῦ ἐτέροιο, θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
Πάτροκλον ὄν ἑταῖρον· ὃ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.
οἱ δ' ἐπ' ὄνειαθ' ἐτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.
αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἔντο,
νεῦσ' Αἴας Φοίνικι νόησε δὲ δῖος Ὀδυσσεύς,
πλησάμενος δ' οἴνοιο δέπας δεῖδεκτ' Ἀχιλλῆα·
χαῖρ' Ἀχιλεῦ· δαιτὸς μὲν εἴσης οὐκ ἐπιδευεῖς
ἡμὲν ἐνὶ κλισίῃ Ἀγαμέμνονος Ἀτρεΐδαο
ἠδὲ καὶ ἐνθάδε νῦν, πάρα γὰρ μενοεικέα πολλὰ
δαίνυσθ'· ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν,
ἀλλὰ λίην μέγα πῆμα διοτρεφὲς εἰσορόωντες
δείδιμεν· ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι
νηῆς εὐσσέλμους, εἰ μὴ σύ γε δύσεαι ἀλκῆν.
ἐγγύς γὰρ νηῶν καὶ τείχεος αὔλιον ἔθεντο
Τρῶες ὑπέρθυμοι τηλεκλειτοὶ τ' ἐπῖκουροι
κηάμενοι πυρὰ πολλὰ κατὰ στρατόν, οὐδ' ἔτι φασὶ
σχήσεσθ', ἀλλ' ἐν νηυσὶ μελαίνησιν πεσέεσθαι.
Ζεὺς δὲ σφι Κρονίδης ἐνδέξια σήματα φαίνων
ἀστράπτει· Ἔκτωρ δὲ μέγα σθένει βλεμεαίνων
μαίνεται ἐκπάγλως πίσυνος Δίῃ, οὐδέ τι τῆι
ἀνέρας οὐδὲ θεοῦς· κρατερὴ δὲ ἐλύσσα δέδυκεν.
ἀράται δὲ τάχιστα φανήμεναι Ἡῶ διαν·
στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα
αὐτάς τ' ἐμπρήσειν μαλεροῦ πυρός, αὐτὰρ Ἀχαιοὺς
δηώσειν παρὰ τῆσιν ὀρινομένους ὑπὸ καπνοῦ.

ταῦτ' αἰνῶς δεῖδοικα κατὰ φρένα, μὴ οἱ ἀπειλὰς
ἐκτελέσωσι θεοί, ἡμῖν δὲ δὴ αἰσιμον εἶη
φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἐκάς Ἄργεος ἵπποβότοιο.
ἀλλ' ἄνα εἰ μέμονάς γε καὶ ὀψέ περ υἱᾶς Ἀχαιῶν
τειρομένους ἐρύεσθαι ὑπὸ Τρώων ὀρυμαγδοῦ.
αὐτῷ τοι μετόπισθ' ἄχος ἔσσειται, οὐδέ τι μῆχος
ῥεχθέντος κακοῦ ἔστ' ἄκος εὐρέϊν· ἀλλὰ πολὺ πρὶν
φράζευ ὅπως Δαναοῖσιν ἀλεξήσεις κακὸν ἡμᾶρ.
ὦ πέπον ἦ μὲν σοί γε πατήρ ἐπετέλλετο Πηλεὺς
ἡματι τῷ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε·
τέκνον ἐμὸν κάρτος μὲν Ἀθηναίη τε καὶ Ἥρη
δώσουσ' αἶ κ' ἐθέλωσι, σὺ δὲ μεγαλήτορα θυμὸν
ἴσχειν ἐν στήθεσσι· φιλοφροσύνη γὰρ ἀμείνων·
ληγέμεναι δ' ἔριδος κακομηχάνου, ὄφρα σε μᾶλλον

τίωσ' Ἀργείων ἡμὲν νέοι ἢ δὲ γέροντες.
ὥς ἐπέτελλ' ὁ γέρων, σὺ δὲ λήθειαι· ἀλλ' ἔτι καὶ νῦν
παύε', ἕα δὲ χόλον θυμαλγέα· σοὶ δ' Ἀγαμέμνων
ἄξια δῶρα δίδωσι μεταλήξαντι χόλοιο.
εἰ δὲ σὺ μὲν μευ ἄκουσον, ἐγὼ δὲ κέ τοι καταλέξω
ὅσά τοι ἐν κλισίῃσιν ὑπέσχετο δῶρ' Ἀγαμέμνων·
ἕπτ' ἀπύρους τρίποδας, δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα,
αἴθωνας δὲ λέβητας εἴκοσι, δώδεκα δ' ἵππους
πηγούς ἀθλοφόρους, οἱ ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
οὐ κεν ἀλήϊος εἴη ἀνὴρ ᾧ τόσσα γένοιτο
οὐδέ κεν ἀκτῆμων ἐριτίμοιο χρυσοῖο,
ὅσ' Ἀγαμέμνωνος ἵπποι ἀέθλια ποσσὶν ἄροντο.
δώσει δ' ἕπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργα ἰδυίας
Λεσβίδας, ἃς ὅτε Λέσβον εὐκτιμένην ἔλες αὐτὸς
ἐξέλεθ', αἶ τότε κάλλει ἐνίκων φύλα γυναικῶν.
τάς μὲν τοι δώσει, μετὰ δ' ἔσσεται ἦν τότε ἀπηύρα
κούρη Βρισηῖος· ἐπὶ δὲ μέγαν ὄρκον ὁμεῖται
μὴ ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι ἢ δὲ μιγῆναι
ἢ θέμις ἐστὶν ἄναξ ἢ τ' ἀνδρῶν ἢ τε γυναικῶν.
ταῦτα μὲν αὐτίκα πάντα παρέσσεται· εἰ δὲ κεν αὐτε
ἄστυ μέγα Πριάμοιο θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι,
νῆα ἄλις χρυσοῦ καὶ χαλκοῦ νηήσασθαι
εἰσελθῶν, ὅτε κεν δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί,
Τρωϊάδας δὲ γυναῖκας εἴκοσιν αὐτὸς ἐλέσθαι,
αἶ κε μετ' Ἀργεῖην Ἐλένην κάλλισται ἔωσιν.
εἰ δὲ κεν Ἄργος ἰκοίμεθ' Ἀχαιοῖκόν οὐθαρ ἀρούρης
γαμβρός κεν οἱ ἔοις· τίσει δὲ σε ἴσον Ὀρέστη,
ὅς οἱ τηλύγετος τρέφεται θαλίῃ ἐνὶ πολλῇ.

τρεις δὲ οἱ εἰσι θύγατρες ἐνὶ μεγάρῳ εὐπήκτῳ
Χρυσόθεμις καὶ Λαοδίκη καὶ Ἰφιάνασσα,
τάων ἦν κ' ἐθέλησθα φίλην ἀνάεδνον ἄγεσθαι
πρὸς οἶκον Πηληῖος· ὁ δ' αὐτ' ἐπὶ μείλια δώσει
πολλὰ μάλ', ὅσ' οὐ πῶ τις ἐῖ ἐπέδωκε θυγατρί·
ἕπτὰ δὲ τοι δώσει εὐ ναιόμενα πτολίεθρα
Καρδαμύλην Ἐνόπην τε καὶ Ἴρην ποιήεσσαν
Φηράς τε Ζαθέας ἢ δ' Ἄνθειαν βαθύλειμον
καλήν τ' Αἰπείαν καὶ Πήδασον ἀμπελόεσσαν.
πᾶσαι δ' ἐγγὺς ἄλός, νέαται Πύλου ἡμαθόεντος·
ἐν δ' ἄνδρες ναίουσι πολύρρηγες πολυβοῦται,
οἱ κέ σε δωτίνῃσι θεὸν ὥς τιμήσουσι
καὶ τοι ὑπὸ σκῆπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας.
ταῦτά κέ τοι τελέσειε μεταλήξαντι χόλοιο.
εἰ δὲ τοι Ἀτρεΐδης μὲν ἀπήχθετο κηρόθι μᾶλλον
αὐτὸς καὶ τοῦ δῶρα, σὺ δ' ἄλλους περ Παναχαιοῦς
τειρομένους ἐλέαιρε κατὰ στρατόν, οἱ σε θεὸν ὥς
τίσουσ'· ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο·
νῦν γάρ χ' Ἔκτορ' ἔλοις, ἐπεὶ ἂν μάλα τοι σχεδὸν ἔλθοι
λύσσαν ἔχων ὀλοήν, ἐπεὶ οὐ τινά φησιν ὁμοῖον
οἷ ἔμεναι Δαναῶν οὐς ἐνθάδε νῆες ἔνεικαν.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
διογενὲς Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν,

ἤ περ δὴ φρονέω τε καὶ ὡς τετελεσμένον ἔσται,
ὡς μὴ μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος.
ἐχθρὸς γάρ μοι κείνος ὁμῶς Ἄϊδαο πύλησιν
ὅς χ' ἕτερον μὲν κεύθη ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ εἶπη.
αὐτὰρ ἐγὼν ἐρέω ὡς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστα·
οὔτ' ἔμεγ' Ἀτρεΐδην Ἀγαμέμνονα πεισέμεν οἴω
οὔτ' ἄλλους Δαναούς, ἐπεὶ οὐκ ἄρα τις χάρις ἦεν
μάρνασθαι δηίοισιν ἐπ' ἀνδράσι νωλεμές αἰεὶ.
ἴση μοῖρα μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι·
ἐν δὲ ἱῆ τιμῇ ἡμὲν κακὸς ἦδὲ καὶ ἐσθλός·
κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνὴρ ὅ τε πολλὰ ἐοργῶς.
οὐδέ τί μοι περικείται, ἐπεὶ πάθον ἄλγεα θυμῶ
αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν.
ὡς δ' ὄρνις ἀπτῆσι νεοσσοῖσι προφέρησι
μάστακ' ἐπεὶ κε λάβησι, κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῇ,
ὡς καὶ ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀύπνους νύκτας ἴαυον,
ἦματα δ' αἱματόεντα διέπρησσον πολεμίζων
ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἔνεκα σφετεράων.

δώδεκα δὴ σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ' ἀνθρώπων,
πεζὸς δ' ἔνδεκά φημι κατὰ Τροίην ἐρίβωλον·
τάων ἐκ πασέων κειμήλια πολλὰ καὶ ἐσθλὰ
ἐξελόμην, καὶ πάντα φέρων Ἀγαμέμνονι δόσκον
Ἀτρεΐδῃ· ὃ δ' ὄπισθε μένων παρὰ νηυσὶ θοῆσι
δεξάμενος διὰ παῦρα δασάσκετο, πολλὰ δ' ἔχεσκεν.
ἄλλα δ' ἀριστήεσσι δίδου γέρα καὶ βασιλεῦσι·
τοῖσι μὲν ἔμπεδα κείται, ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
εἴλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα· τῇ παριαύων
τερπέσθω. τί δὲ δεῖ πολεμιζέμεναι Τρώεσσι
Ἀργείους; τί δὲ λαὸν ἀνήγαγεν ἐνθάδ' ἀγείρας
Ἀτρεΐδης; ἢ οὐχ' Ἐλένης ἔνεκ' ἠὔκόμοιο;
ἢ μοῦνοι φιλέουσ' ἀλόχους μερόπων ἀνθρώπων
Ἀτρεΐδαι; ἐπεὶ ὅς τις ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ ἐχέφρων
τὴν αὐτοῦ φιλεῖ καὶ κήδεται, ὡς καὶ ἐγὼ τὴν
ἐκ θυμοῦ φίλεον δουρικτητὴν περ ἐοῦσαν.
νῦν δ' ἐπεὶ ἐκ χειρῶν γέρας εἴλετο καὶ μ' ἀπάτησε
μὴ μεν πειράτω εὔειδός· οὐδέ με πείσει.
ἀλλ' Ὀδυσσεῦ σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
φραζέσθω νήεσσι ἀλεξέμεναι δῆϊον πῦρ.
ἢ μὲν δὴ μάλα πολλὰ πονήσατο νόσφιν ἐμεῖο,
καὶ δὴ τείχος ἔδειμε, καὶ ἦλασε τάφρον ἐπ' αὐτῶ
εὐρείαν μεγάλην, ἐν δὲ σκόλοπας κατέπηξεν·
ἀλλ' οὐδ' ἴσ δύναται σθένος Ἔκτορος ἀνδροφόνοιο
ἴσχειν· ὄφρα δ' ἐγὼ μετ' Ἀχαιοῖσιν πολέμιζον
οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἔκτωρ,
ἀλλ' ὅσον ἐς Σκaiάς τε πύλας καὶ φηγὸν ἴκανεν·
ἐνθά ποτ' οἶον ἔμιμνε, μόγις δὲ μεν ἐκφυγεν ὀρμὴν.
νῦν δ' ἐπεὶ οὐκ ἐθέλω πολεμιζέμεν Ἔκτορι δίω
αὔριον ἰρὰ Διὶ ῥέξας καὶ πᾶσι θεοῖσι
νηήσας εὔνησας, ἐπὴν ἄλα δὲ προερεύσσω,
ὄψεαι, αἶ κ' ἐθέλησθα καὶ αἶ κέν τοι τὰ μεμήλη,
ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεούσας
νησας ἐμάς, ἐν δ' ἀνδρας ἐρεσσέμεναι μεμαῶτας·
εἰ δέ κεν εὐπλοίην δῶη κλυτὸς ἐννοσίγαιος

ἤματί κε τριτάτῳ Φθίην ἐρίβωλον ἰκοίμην.
ἔστι δέ μοι μάλα πολλά, τὰ κάλλιπον ἐνθάδε ἔρρων·
ἄλλον δ' ἐνθένδε χρυσὸν καὶ χαλκὸν ἐρυθρὸν
ἠδὲ γυναικᾶς ἐυζώνους πολίων τε σίδηρον
ἄξομαι, ἄσσ' ἔλαχόν γε· γέρας δέ μοι, ὅς περ ἔδωκεν,
αὐτὶς ἐφυβρίζων ἔλετο κρείων Ἀγαμέμνων
Ἀτρείδης· τῷ πάντ' ἀγορευέμεν ὡς ἐπιτέλλω
ἀμφαδόν, ὄφρα καὶ ἄλλοι ἐπισκύζωνται Ἀχαιοὶ
εἴ τινά που Δαναῶν ἔτι ἔλπεται ἔξαπατήσειν
αἰὲν ἀναιδείην ἐπιειμένος· οὐδ' ἂν ἔμοιγε
τετλαίη κύνεός περ ἐὼν εἰς ὦπα ιδέσθαι·

οὐδέ τί οἱ βουλάς συμφράσσομαι, οὐδέ μὲν ἔργον·
ἐκ γὰρ δὴ μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν· οὐδ' ἂν ἔτ' αὐτὶς
ἔξαπάφοιτ' ἐπέεσσιν· ἄλις δέ οἱ· ἀλλὰ ἔκηλος
ἔρρέτω· ἐκ γὰρ εὐ φρένας εἴλετο μητίετα Ζεὺς.
ἐχθρὰ δέ μοι τοῦ δῶρα, τίω δέ μιν ἐν καρὸς αἴση.
οὐδ' εἴ μοι δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα δοίη
ὅσά τέ οἱ νῦν ἔστι, καὶ εἴ ποθεν ἄλλα γένοιτο,
οὐδ' ὅσ' ἐς Ὀρχομενὸν ποτινίσεται, οὐδ' ὅσα Θήβας
Αἰγυπτίας, ὅθι πλεῖστα δόμοις ἐν κτήματα κεῖται,
αἴ θ' ἑκατόμπυλοί εἰσι, διηκόσιοι δ' ἂν ἑκάστας
ἀνέρες ἐξοιχνεῦσι σὺν ἵπποισιν καὶ ὄχρεσφιν·
οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε,
οὐδέ κεν ἴσῃ ἔτι θυμὸν ἐμὸν πείσει Ἀγαμέμνων
πρὶν γ' ἀπὸ πᾶσαν ἐμοὶ δόμεναι θυμαλγέα λῶβην.
κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνωνος Ἀτρείδαο,
οὐδ' εἰ χρυσεῖη Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
ἔργα δ' Ἀθηναίῃ γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι·
οὐδέ μιν ἴσῃ γαμέω· ὃ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἐλέσθω,
ὅς τις οἱ τ' ἐπέοικε καὶ ὅς βασιλεύτερός ἐστιν.
ἦν γὰρ δὴ με σαῶσι θεοὶ καὶ οἴκαδ' ἴκωμαι,
Πηλεὺς θὴν μοι ἔπειτα γυναικᾶ γέ μᾶσσεται αὐτός.
πολλὰ Ἀχαιίδες εἰσὶν ἂν Ἑλλάδα τε Φθίην τε
κοῦραι ἀριστήων, οἳ τε πτολίεθρα ρύονται,
τάων ἦν κ' ἐθέλωμι φίλην ποιήσομ' ἄκοιτιν.
ἔνθα δέ μοι μάλα πολλὸν ἐπέσσυτο θυμὸς ἀγῆνωρ
γῆμαντα μνηστὴν ἄλοχον εἰκυῖαν ἄκοιτιν
κτήμασι τέρπεσθαι τὰ γέρων ἐκτήσατο Πηλεὺς·
οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον οὐδ' ὅσα φασὶν
Ἴλιον ἐκτῆσθαι εὐ ναιόμενον πτολίεθρον
τὸ πρὶν ἐπ' εἰρήνης, πρὶν ἐλθεῖν υἴας Ἀχαιῶν,
οὐδ' ὅσα λάϊνος οὐδὸς ἀφήτορος ἐντὸς ἔέργει
Φοίβου Ἀπόλλωνος Πυθοῖ ἐνι πετρηέσση.
ληϊστοὶ μὲν γὰρ τε βόες καὶ ἴφια μῆλα,
κτητοὶ δὲ τρίποδές τε καὶ ἵππων ξανθὰ κάρηνα,
ἀνδρὸς δὲ ψυχὴ πάλιν ἐλθεῖν οὔτε λειστή
οὔθ' ἔλετή, ἐπεὶ ἄρ κεν ἀμείψεται ἔρκος ὀδόντων.
μήτηρ γὰρ τέ μέ φησι θεὰ Θέτις ἀργυρόπεζα
διχθαδίας κῆρας φερέμεν θανάτοιο τέλος δέ.
εἰ μὲν κ' αὐθι μένων Τρώων πόλιν ἀμφιμάχωμαι,
ᾤλετο μὲν μοι νόστος, ἀτὰρ κλέος ἄφθιτον ἔσται·
εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν,
ᾤλετό μοι κλέος ἐσθλόν, ἐπὶ δηρὸν δέ μοι αἰῶν

ἔσσεται, οὐδέ κέ μ' ὦκα τέλος θανάτοιο κιχεΐη.

καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην
οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμων
Ἰλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χεῖρα ἔην ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἰόντες ἀριστήεσσιν Ἀχαιῶν
ἀγγελίην ἀπόφασθε· τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ γερόντων·
ὄφρ' ἄλλην φράζωνται ἐνὶ φρεσὶ μῆτιν ἀμείνω,
ἢ κέ σφιν νῆάς τε σαῶ καὶ λαὸν Ἀχαιῶν
νηυσὶν ἔπι γλαφυρῆς, ἐπεὶ οὐ σφισιν ἦδέ γ' ἐτοίμη
ἦν νῦν ἐφράσσαντο ἐμεῦ ἀπομνησίαντος·
Φοῖνιξ δ' αὖθι παρ' ἄμμι μένων κατακοιμηθήτω,
ὄφρα μοι ἐν νῆεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αὐρίον ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξω.

ὥς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀπέειπεν·
ὄψε δὲ δὴ μετέειπε γέρων ἵππηλάτα Φοῖνιξ
δάκρυ' ἀναπρήσας· περὶ γὰρ διέ νηυσὶν Ἀχαιῶν·
εἰ μὲν δὴ νόστόν γε μετὰ φρεσὶ φαίδιμ' Ἀχιλλεῦ
βάλλεαι, οὐδέ τι πάμπαν ἀμύνειν νηυσὶ θοῆσι
πῦρ ἐθέλεις ἀΐδηλον, ἐπεὶ χόλος ἔμπεσε θυμῶ,
πῶς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος αὖθι λιποίμην
οἶος; σοὶ δέ μ' ἔπεμπε γέρων ἵππηλάτα Πηλεὺς
ἦματι τῶ ὅτε σ' ἐκ Φθίης Ἀγαμέμνονι πέμπε
νήπιον οὐ πω εἰδόθ' ὁμοίου πολέμοιο
οὐδ' ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι.
τοῦνεκά με προέηκε διδασκόμεναι τάδε πάντα,
μύθων τε ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων.
ὥς ἂν ἔπειτ' ἀπὸ σεῖο φίλον τέκος οὐκ ἐθέλοιμι
λείπεσθ', οὐδ' εἴ κέν μοι ὑποσταίη θεὸς αὐτὸς
γῆρας ἀποξύσας θήσειν νέον ἠβῶνonta,
οἶον ὅτε πρῶτον λίπον Ἑλλάδα καλλιγύναικα
φεύγων νεῖκα πατρὸς Ἀμύντορος Ὀρμενίδαο,
ὅς μοι παλλακίδος περιχώσατο καλλικόμοιο,
τὴν αὐτὸς φιλέεσκεν, ἀτιμάζεσκε δ' ἄκοιτιν
μητέρ' ἐμήν· ἢ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων
παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

τῇ πιθόμην καὶ ἔρεξα· πατήρ δ' ἐμὸς αὐτίκ' οἴσθεις
πολλὰ κατηρᾶτο, στυγεράς δ' ἐπεκέκλετ' Ἐρινῦς,
μὴ ποτε γούνασιν οἴσιν ἐφέσσεσθαι φίλον υἱὸν
ἐξ ἐμέθεν γεγαῶτα· θεοὶ δ' ἐτέλειον ἐπαράς
Ζεὺς τε καταχθόνιος καὶ ἐπαινή Περσεφόνηα.

[τὸν μὲν ἐγὼ βούλευσα κατακτάμεν ὀξεί χαλκῶ]
[ἀλλὰ τις ἀθανάτων παῦσεν χόλον, ὅς ῥ' ἐνὶ θυμῶ]
[δήμου θῆκε φάτιν καὶ ὄνειδεα πόλλ' ἀνθρώπων,]
[ὡς μὴ πατροφόνος μετ' Ἀχαιοῖσιν καλεοίμην]
ἔνθ' ἐμοὶ οὐκέτι πάμπαν ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμὸς
πατρὸς χωομένοιο κατὰ μέγαρα στρωφᾶσθαι.
ἢ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες
αὐτοῦ λισσόμενοι κατερήτυον ἐν μεγάροισι,
πολλὰ δὲ ἴφια μῆλα καὶ εἰλίποδας ἔλικας βοῦς

ἔσφαζον, πολλοὶ δὲ σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ
εὐόμενοι τανύοντο διὰ φλογὸς Ἥφαιστοιο,
πολλὸν δ' ἐκ κεράμων μέθυ πίνετο τοῖο γέροντος.
εἰνάνυχες δέ μοι ἀμφ' αὐτῷ παρὰ νύκτας ἴαυον·
οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, οὐδέ ποτ' ἔσβη
πῦρ, ἕτερον μὲν ὑπ' αἰθούσῃ εὐερκέος αὐλῆς,
ἄλλο δ' ἐνὶ προδόμῳ, πρόσθεν θαλάμοιο θυράων.
ἀλλ' ὅτε δὴ δεκάτῃ μοι ἐπήλυθε νύξ ἐρεβεννή,
καὶ τότε ἐγὼ θαλάμοιο θύρας πυκινῶς ἀραρυίας
ρήξας ἐξῆλθον, καὶ ὑπέρθορον ἐρκίον αὐλῆς
ῥεῖα, λαθὼν φύλακὰς τ' ἄνδρας δμωὰς τε γυναικάς.
φεῦγον ἔπειτ' ἀπάνευθε δι' Ἑλλάδος εὐρυχώροιο,
Φθίην δ' ἐξικόμην ἐριβώλακα μητέρα μῆλων
ἐς Πηλῆα ἀναχθ'. ὁ δέ με πρόφρων ὑπέδεκτο,
καί μ' ἐφίλησ' ὡς εἴ τε πατήρ ὄν παῖδα φιλήσῃ
μοῦνον τηλύγετον πολλοῖσιν ἐπὶ κτεάτεσσι,
καί μ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολὺν δέ μοι ὦπασε λαόν·
ναῖον δ' ἐσχατιὴν Φθίης Δολόπεσσι ἀνάσσω.
καί σε τοσοῦτον ἔθηκα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ,
ἐκ θυμοῦ φιλέων, ἐπεὶ οὐκ ἐθέλεσκες ἄμ' ἄλλω
οὔτ' ἐς δαίτ' ἰέναι οὔτ' ἐν μεγάροισι πάσασθαι,
πρὶν γ' ὅτε δὴ σ' ἐπ' ἐμοῖσιν ἐγὼ γούνεσσι καθίσσας
ὄψου τ' ἄσαιμι προταμῶν καὶ οἶνον ἐπισχῶν.
πολλάκι μοι κατέδευσας ἐπὶ στήθεσσι χιτῶνα
οἴνου ἀποβλύζων ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ.

ὥς ἐπὶ σοὶ μάλα πολλὰ πάθον καὶ πολλὰ μόγησα,
τὰ φρονέων ὅ μοι οὔ τι θεοὶ γόνον ἐξετέλειον
ἐξ ἐμεῦ· ἀλλὰ σὲ παῖδα θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ
ποιεῦμην, ἵνα μοί ποτ' ἀεικέα λοιγὸν ἀμύνης.
ἀλλ' Ἀχιλεῦ δάμασον θυμὸν μέγαν· οὐδέ τί σε χρή
νηλεὲς ἦτορ ἔχειν· στρεπτοὶ δέ τε καὶ θεοὶ αὐτοί,
τῶν περ καὶ μείζων ἀρετὴ τιμὴ τε βίη τε.
καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχολῆς ἀγανῆσι
λοιβῆ τε κνίση τε παρατρωπῶσ' ἀνθρώποι
λίσσόμενοι, ὅτε κέν τις ὑπερβῆῃ καὶ ἀμάρτη.
καὶ γάρ τε λιταί εἰσι Διὸς κοῦραι μέγαλοιο
χωλαί τε ῥυσαί τε παραβλῶπές τ' ὀφθαλμῶ,
αἶ ῥά τε καὶ μετόπισθ' ἄτης ἀλέγουσι κιοῦσαι.
ἦ δ' ἄτη σθεναρὴ τε καὶ ἀρτίπος, οὔνεκα πάσας
πολλὸν ὑπεκπροθέει, φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἴαν
βλάπτουσ' ἀνθρώπους· αἶ δ' ἐξακέονται ὀπίσσω.
ὅς μὲν τ' αἰδέσεται κούρας Διὸς ἄσσον ἰούσας,
τὸν δὲ μέγ' ὦνησαν καὶ τ' ἔκλυον εὐχομένοιο·
ὅς δέ κ' ἀνήνηται καί τε στερεῶς ἀποείπη,
λίσσονται δ' ἄρα ταί γε Δία Κρονίωνα κιοῦσαι
τῷ ἄτην ἄμ' ἔπεσθαι, ἵνα βλαφθεὶς ἀποτίσῃ.
ἀλλ' Ἀχιλεῦ πόρε καὶ σὺ Διὸς κούρησιν ἔπεσθαι
τιμὴν, ἣ τ' ἄλλων περ ἐπιγνάμπται νόον ἐσθλῶν.
εἰ μὲν γὰρ μὴ δῶρα φέροι τὰ δ' ὀπισθ' ὀνομάζοι
Ἀτρεΐδης, ἀλλ' αἰὲν ἐπιζαφελῶς χαλεπαίνοι,
οὐκ ἂν ἐγωγέ σε μῆνιν ἀπορρίψαντα κελοίμην
Ἀργείοισιν ἀμυνέμεναι χατέουσί περ ἔμπτῃς·
νῦν δ' ἅμα τ' αὐτίκα πολλὰ διδοῖ τὰ δ' ὀπισθεν ὑπέστη,

ἄνδρας δὲ λίσσεσθαι ἐπιπροέηκεν ἀρίστους
κρινάμενος κατὰ λαὸν Ἀχαιϊκόν, οἳ τε σοὶ αὐτῶ
φίλτατοι Ἀργείων· τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξης
μηδὲ πόδας· πρὶν δ' οὔ τι νεμεσσητὸν κεχολῶσθαι.
οὔτω καὶ τῶν πρόσθεν ἐπευθόμεθα κλέα ἀνδρῶν
ἠρώων, ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἴκοι·
δωρητοὶ τε πέλοντο παράρρητοὶ τ' ἐπέεσσι.
μέμνημαι τόδε ἔργον ἐγὼ πάλαι οὔ τι νέον γε
ὥς ἦν· ἐν δ' ὑμῖν ἐρέω πάντεσσι φίλοισι.
Κουρητῆς τ' ἐμάχοντο καὶ Αἰτωλοὶ μενεχάρμαι
ἀμφὶ πόλιν Καλυδῶνα καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον,
Αἰτωλοὶ μὲν ἀμυνόμενοι Καλυδῶνος ἐραννῆς,
Κουρητῆς δὲ διαπραθέειν μεμαῶτες Ἄρηϊ.
καὶ γὰρ τοῖσι κακὸν χρυσόθρονος Ἄρτεμις ὤρσε
χωσαμένη ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια γουνῶ ἀλωῆς
Οἰνεὺς ῥέξ'· ἄλλοι δὲ θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας,
οἷη δ' οὐκ ἔρρεξε Διὸς κούρη μεγάληο.
ἦ λάθετ' ἢ οὐκ ἐνόησεν· ἀάσατο δὲ μέγα θυμῶ.

ἦ δὲ χολωσαμένη δῖον γένος ἰοχέαιρα
ὤρσεν ἐπὶ χλούνην σὺν ἄγριον ἀργιόδοντα,
ὅς κακὰ πόλλ' ἔρδεσκεν ἔθων Οἰνῆος ἀλωήν·
πολλὰ δ' ὅ γε προθέλυμα χαμαὶ βάλε δένδρεα μακρὰ
αὐτῆσιν ῥίζησι καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μῆλων.
τὸν δ' υἱὸς Οἰνῆος ἀπέκτεινεν Μελέαγρος
πολλέων ἐκ πολίων θηρήτορας ἄνδρας ἀγείρας
καὶ κύνας· οὐ μὲν γὰρ κε δάμη παύροισι βροτοῖσι·
τόσσος ἔην, πολλοὺς δὲ πυρῆς ἐπέβησ' ἀλεγεινῆς.
ἦ δ' ἀμφ' αὐτῶ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ αὐτὴν
ἀμφὶ σὺς κεφαλῆ καὶ δέρματι λαχνηέντι,
Κουρήτων τε μεσηγὺ καὶ Αἰτωλῶν μεγαθύμων.
ὄφρα μὲν οὖν Μελέαγρος ἄρηι φίλος πολέμιζε,
τόφρα δὲ Κουρήτεσσι κακῶς ἦν, οὐδὲ δύναντο
τείχεος ἔκτοσθεν μίμνειν πολέες περ ἐόντες·
ἀλλ' ὅτε δὴ Μελέαγρον ἔδου χόλος, ὅς τε καὶ ἄλλων
οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων,
ἦτοι ὁ μητρὶ φίλη Ἀλθαίη χωόμενος κῆρ
κεῖτο παρὰ μνηστῆ ἀλόχῳ καλῆ Κλεοπάτρῃ
κούρη Μαρπήσσης καλλισφύρου Εὐηνίνης
ἴδεώ θ', ὅς κάρτιστος ἐπιχθονίων γένετ' ἀνδρῶν
τῶν τότε· καὶ ῥα ἄνακτος ἐναντίον εἶλετο τόξον
Φοῖβου Ἀπόλλωνος καλλισφύρου εἵνεκα νύμφης,
τὴν δὲ τότε ἐν μεγάροισι πατῆρ καὶ πότνια μήτηρ
Ἀλκυόνην καλέεσκον ἐπώνυμον, οὐνεκ' ἄρ' αὐτῆς
μήτηρ ἀλκυόνος πολυπενθέος οἴτον ἔχουσα
κλαίεν ὁ μιν ἐκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων·
τῇ ὅ γε παρκατέλεκτο χόλον θυμαλγέα πέσσω
ἐξ ἀρέων μητρὸς κεχολωμένος, ἦ ῥα θεοῖσι
πόλλ' ἀχέουσ' ἠρᾶτο κασιγνήτοιο φόνιοιο,
πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία
κικλήσκουσ' Αἶδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν
πρόχῃυ καθεζομένη, δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι,
παιδὶ δόμεν θάνατον· τῆς δ' ἠεροφοίτις Ἐρινὺς
ἔκλυεν ἐξ Ἐρέβεσφιν ἀμείλιχον ἦτορ ἔχουσα.

τῶν δὲ τάχ' ἀμφὶ πύλας ὄμαδος καὶ δοῦπος ὀρώρει
πύργων βαλλομένων· τὸν δὲ λίσσοντο γέροντες
Αἰτωλῶν, πέμπου δὲ θεῶν ἱερῆας ἀρίστους,
ἐξελεῖν καὶ ἀμῦναι ὑποσχόμενοι μέγα δῶρον·
ὀππῶθι πιότατον πεδίον Καλυδῶνος ἔρανην,
ἔνθα μιν ἦνωγον τέμενος περικαλλὲς ἐλέσθαι
πεντηκοντόγυον, τὸ μὲν ἥμισυ οἰνοπέδιο,
ἥμισυ δὲ ψιλὴν ἄροσιν πεδίον ταμέσθαι.

πολλὰ δὲ μιν λιτάνευε γέρων ἱππηλάτα Οἰνεὺς
οὔδοῦ ἐπεμβεβαῶς ὑψηρεφῆος θαλάμοιο
σειῶν κολλητὰς σανίδας γουνούμενος υἱόν·
πολλὰ δὲ τὸν γε κασίγνηται καὶ πότνια μήτηρ
ἐλλίσσονται· ὃ δὲ μᾶλλον ἀναίνετο· πολλὰ δ' ἔταῖροι,
οἳ οἳ κεδνότατοι καὶ φίλτατοι ἦσαν ἀπάντων·
ἀλλ' οὐδ' ἴσ' τοῦ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι ἐπειθον,
πρὶν γ' ὅτε δὴ θάλαμος πύκ' ἐβάλλετο, τοὶ δ' ἐπὶ πύργων
βαῖνον Κουρήτες καὶ ἐνέπρηθον μέγα ἄστρῳ.
καὶ τότε δὴ Μελέαγρον εὐζῶνος παράκοιτις
λίσσεται ὄδυρομένη, καὶ οἳ κατέλεξεν ἅπαντα
κῆδε', ὅσ' ἀνθρώποισι πέλει τῶν ἄστρῳ ἀλώη·
ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δὲ τε πῦρ ἀμαθύνει,
τέκνα δὲ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζῶνους τε γυναῖκας.
τοῦ δ' ὠρίνετο θυμὸς ἀκούοντος κακὰ ἔργα,
βῆ δ' ἰέναι, χροὶ δ' ἔντε' ἐδύσετο παμφανόωντα.
ὥς ὃ μὲν Αἰτωλοῖσιν ἀπήμυεν κακὸν ἦμαρ
εἷξας ᾧ θυμῷ· τῷ δ' οὐκέτι δῶρα τέλεσσαν
πολλὰ τε καὶ χαρίεντα, κακὸν δ' ἦμυεν καὶ αὐτῶς.
ἀλλὰ σὺ μὴ μοι ταῦτα νόει φρεσὶ, μὴ δὲ σε δαίμων
ἐνταῦθα τρέψει φίλος· κάκιον δὲ κεν εἶη
νηυσὶν καιομένησιν ἀμυνέμεν· ἀλλ' ἐπὶ δῶρων
ἔρχεο· ἴσον γάρ σε θεῶν τίσουσιν Ἀχαιοί.
εἰ δὲ κ' ἄτερ δῶρων πόλεμον φθισήνορα δύης
οὐκέθ' ὁμῶς τιμῆς ἔσει πόλεμόν περ ἀλαλκῶν,

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ διοτρεφεὲς οὐ τί με ταύτης
χρεῶν τιμῆς· φρονέω δὲ τετιμῆσθαι Διὸς αἴση,
ἢ μ' ἔξει παρὰ νηυσὶ κορωνίσιν εἰς ὃ κ' αὐτμῆ
ἐν στήθεσσι μένη καὶ μοι φίλα γούνατ' ὀρώρη.
ἄλλο δὲ τοι ἔρέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσι·
μὴ μοι σύγχει θυμὸν ὄδυρόμενος καὶ ἀχεύων
Ἀτρεΐδῃ ἥρωϊ φέρων χάριν· οὐδέ τί σε χρὴ
τὸν φιλέειν, ἵνα μὴ μοι ἀπέχθῃ φιλέοντι.
καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδη·
ἴσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς.
οὔτοι δ' ἀγγελέουσι, σὺ δ' αὐτόθι λέξεο μίμων
εὐνήν ἐνι μαλακῇ· ἅμα δ' ἠοῖ φαινομένηφι
φρασσόμεθ' ἢ κε νεώμεθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἢ κε μένωμεν.

ἢ καὶ Πατρόκλῳ ὃ γ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ
Φοῖνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος, ὄφρα τάχιστα
ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο· τοῖσι δ' ἄρ' Αἴας
ἀντίθεος Τελαμωνιάδης μετὰ μῦθον ἔειπε·

διογενές Λαερτιάδη πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ
ἴομεν· οὐ γάρ μοι δοκεί μύθοιο τελευτῆ
τῆδέ γ' ὀδῶ κρανεέσθαι· ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα
χρῆ μῦθον Δαναοῖσι καὶ οὐκ ἀγαθόν περ ἔοντα
οἳ που νῦν ἔαται ποτιδέγμενοι. αὐτάρ Ἀχιλλεὺς
ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν
σχέτλιος, οὐδὲ μετατρέπεται φιλότητος ἑταίρων
τῆς ἧ μιν παρὰ νηυσὶν ἐτίομεν ἕξοχον ἄλλων
νηλῆς· καὶ μὲν τίς τε κασιγνήτοιο φονῆος
ποινήν ἢ οὐ παιδὸς ἐδέξατο τεθνηῶτος·
καὶ ῥ' ὁ μὲν ἐν δήμῳ μένει αὐτοῦ πόλλ' ἀποτίσας,
τοῦ δέ τ' ἐρητύεται κραδίη καὶ θυμὸς ἀγῆνωρ
ποινήν δεξαμένω· σοὶ δ' ἄληκτόν τε κακόν τε
θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι θεοὶ θέσαν εἵνεκα κούρης
οἴης· νῦν δέ τοι ἐπτὰ παρίσχομεν ἕξοχ' ἀρίστας,
ἄλλὰ τε πόλλ' ἐπὶ τῆσι· σὺ δ' ἴλαον ἐνθεο θυμόν,
αἶδεσσαι δὲ μέλαθρον· ὑπωρόφιοι δέ τοι εἶμεν
πληθῦος ἐκ Δαναῶν, μέμαμεν δέ τοι ἕξοχον ἄλλων
κῆδιστοὶ τ' ἔμεναι καὶ φίλτατοι ὅσοι Ἀχαιοί.

τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς·
Αἴαν διογενές Τελαμώνιε κοίρανε λαῶν
πάντά τί μοι κατὰ θυμὸν εἴισαο μυθήσασθαι·
ἀλλὰ μοι οἰδάνεται κραδίη χόλω ὀππότε κείνων
μνήσομαι ὡς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν
Ἀτρείδης ὡς εἴ τιν' ἀτίμητον μετανάστην.
ἀλλ' ὑμεῖς ἔρχεσθε καὶ ἀγγελίην ἀπόφασθε·
οὐ γάρ πρὶν πολέμοιο μεδήσομαι αἱματόεντος
πρὶν γ' υἱὸν Πριάμοιο δαΐφρονος Ἑκτορα δῖον
Μυρμιδόνων ἐπὶ τε κλισίας καὶ νῆας ἰκέσθαι
κτείνοντ' Ἀργείους, κατὰ τε σμῦξαι πυρὶ νῆας.
ἀμφὶ δέ τοι τῆ ἐμῇ κλισίῃ καὶ νηϊ μελαίνῃ
Ἑκτορα καὶ μεμαῶτα μάχης σχήσεσθαι οἴω.

ὡς ἔφαθ', οἳ δὲ ἕκαστος ἑλών δέπας ἀμφικύπελλον
σπείσαντες παρὰ νῆας ἴσαν πάλιν· ἦρχε δ' Ὀδυσσεύς.
Πάτροκλος δ' ἐτάροισιν ἰδὲ δμῶησι κέλευσε
Φοίνικι στορέσαι πυκινὸν λέχος ὅττι τάχιστα.
αἷ δ' ἐπιπειθόμεναι στόρεσαν λέχος ὡς ἐκέλευσε
κῶεά τε ῥῆγός τε λίνιοί τε λεπτὸν ἄωτον.
ἔνθ' ὁ γέρων κατέλεκτο καὶ ἠῶ διὰν ἔμιμνεν.
αὐτάρ Ἀχιλλεὺς εὐδε μυχῶ κλισίης εὐπήκτου·
τῶ δ' ἄρα παρκατέλεκτο γυνή, τὴν Λεσβόθεν ἦγε,
Φόρβαντος θυγάτηρ Διομήδη καλλιπάρης.
Πάτροκλος δ' ἐτέρωθεν ἐλέξατο· παρ δ' ἄρα καὶ τῶ
Ἴφις εὐζωνος, τὴν οἳ πόρε δῖος Ἀχιλλεὺς
Σκῦρον ἑλών αἰπίαν Ἐνυῆος πτολίεθρον.

οἳ δ' ὅτε δὴ κλισίησιν ἐν Ἀτρείδαο γένοντο.
τοὺς μὲν ἄρα χρυσεοῖσι κυπέλλοις υἴες Ἀχαιῶν
δειδέχατ' ἄλλοθεν ἄλλος ἀνασταδόν, ἐκ τ' ἐρέοντο·
πρῶτος δ' ἐξερέεινεν ἀναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων·
εἶπ' ἄγε μ' ὦ πολύαιν' Ὀδυσσεῦ μέγα κῦδος Ἀχαιῶν
ἦ ῥ' ἐθέλει νήεσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ,

ἧ ἀπέειπε, χόλος δ' ἔτ' ἔχει μεγαλήτορα θυμόν;

τὸν δ' αὖτε προσέειπε πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς·
'Ατρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
κείνός γ' οὐκ ἐθέλει σβέσσαι χόλον, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον
πιμπλάνεται μένεος, σὲ δ' ἀναίνεται ἠδὲ σὰ δῶρα.
αὐτόν σε φράζεσθαι ἐν Ἀργείοισιν ἄνωγεν
ὄππως κεν νῆάς τε σαῶς καὶ λαὸν Ἀχαιῶν·
αὐτὸς δ' ἠπείλησεν ἅμ' ἠοὶ φαινομένηφι
νῆας εὐσσέλμους ἄλαδ' ἐλκέμεν ἀμφιελίσσας.
καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔφη παραμυθήσασθαι
οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ
'Ιλίου αἰπεινῆς· μάλα γὰρ ἔθεν εὐρύοπα Ζεὺς
χεῖρα ἐὼν ὑπερέσχε, τεθαρσήκασι δὲ λαοί.
ὥς ἔφατ'· εἰσὶ καὶ οἶδε τάδ' εἰπέμεν, οἳ μοι ἔποντο,
Αἴας καὶ κήρυκε δύω πεπνυμένω ἄμφω.
Φοῖνιξ δ' αὖθ' ὃ γέρων κατελέξατο, ὡς γὰρ ἀνώγει,
ὄφρα οἱ ἐν νήεσσι φίλην ἐς πατρίδ' ἔπηται
αὐρίον, ἦν ἐθέλησιν· ἀνάγκη δ' οὐ τί μιν ἄξει.

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ
μῦθον ἀγασσάμενοι· μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε.
δὴν δ' ἄνεω ἦσαν τετιηότες υἱῆς Ἀχαιῶν·
ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης·
'Ατρείδη κύδιστε ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγάμεμνον
μὴ ὄφελος λίσσεσθαι ἀμύμονα Πηλεΐωνα
μυρία δῶρα διδούς· ὃ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως·
νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγνηορήσιν ἐνῆκας.
ἀλλ' ἦτοι κείνον μὲν ἐάσομεν ἢ κεν ἴησιν
ἦ κε μένη· τότε δ' αὖτε μαχήσεται ὀππότε κέν μιν
θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀνώγη καὶ θεὸς ὄρση.
ἀλλ' ἄγεθ' ὡς ἂν ἐγὼ εἶπω πειθώμεθα πάντες·
νῦν μὲν κοιμήσασθε τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ
σίτου καὶ οἴνοιο· τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή·
αὐτὰρ ἐπεὶ κε φανῆ καλὴ ῥοδοδάκτυλος Ἥως,
καρπαλίμως πρὸ νεῶν ἐχέμεν λαὸν τε καὶ ἵππους
ὀτρύνων, καὶ δ' αὐτὸς ἐνὶ πρώτοισι μάχεσθαι.

ὥς ἔφαθ', οἳ δ' ἄρα πάντες ἐπήνησαν βασιλῆες
μῦθον ἀγασσάμενοι Διομήδεος ἵπποδάμοιο.
καὶ τότε δὴ σπείσαντες ἔβαν κλισίην δὲ ἕκαστος,
ἔνθα δὲ κοιμήσαντο καὶ ὕπνου δῶρον ἔλοντο.